

Отъ тирана, отъ злодѣятъ
Никой нѣма страхъ.
Прѣпорци се волно вѣятъ, —
Кръстове по тѣхъ.

Мжъе, жени запѣхтени
Бързишкомъ вѣрватъ,
Моми тичатъ зачървени
И китки държатъ.

На край града едвамъ сварятъ
Съ трепетна душа,
Викъ се чува: Царьтъ, Царьтъ!
Ея го, прилетя!

Красенъ, горделивъ катъ лядерь
Въ полски цвѣтове,
Появи се Александерь
Срѣдъ купъ князове.

Гледатъ, гледатъ и не вѣрватъ....
Младъ, голѣмъ и старъ
Свалятъ шапки... потреперватъ
Прѣдъ сѣверний Царь.

Всички сърдца загупѣха.
Царя приближи:
Всички очи се налѣха
Съ радостни съзи.

Ала той умилно даже
Гледа ги засмѣнъ,
Катъ че иска да имъ каже:
Елате при менъ!